

Nieuwsbrief Stichting Ariana

Studiefonds voor Afghaanse vrouwen

November 2006 Jaargang 3 no. 2

postgiro 82.45.118 Maastricht

comité van aanbeveling

Prof.dr. Theo van Boven, Prof.dr. Maaïke Meijer, dr. Renée Römken, mr. Max van der Stoep

Je bent zo
mooi
anders
dan ik,

natuurlijk
niet meer of
minder
maar

zo mooi
anders,

ik zou je
nooit

anders dan
anders willen.

gedicht van Hans Anders

Inleiding

De Stichting Ariana Studiefonds voor Afghaanse vrouwen is in oktober 2003 door 3 Afghaanse en 3 Nederlandse vrouwen in Maastricht opgericht. De Stichting Ariana is een vrijwilligersorganisatie en zij is er met recht trots op dat niets aan de strijkstok blijft hangen.

De stichting heeft in 2006 voldoende geld ingezameld om aan 39 Afghaanse meisjesstudenten in Kabul een studietoelage van 40 € per maand te kunnen geven. De Stichting slaagt erin de goede aspecten van de Afghaanse en de Nederlandse cultuur te integreren. De Nederlandse vrouwen spreken geen Dari of Pastu en kunnen dus niet communiceren met de Afghanen. De Afghaans-

Nederlandse vrouwen vertalen de brieven van de meisjesstudenten en hebben regelmatig telefonisch contact met het Educational Center for Women (ECW). Zij kennen de situatie in Afghanistan uit eigen ervaring. De Nederlandse vrouwen communiceren gemakkelijker met de organisaties en donateurs in Nederland en kennen hier de weg en de gebruiken.

De vraag die wij ons dan ook stellen is: Hoe geef je in een verscheurd land na 25 jaar oorlog nieuwe hoop en vertrouwen aan opgroeiende meisjes en hoe help je hen actieve burgers te worden die zelf iets aan hun situatie proberen te veranderen?

Impressies van Fahima over haar reis naar Afghanistan

In juni dit jaar ging ik terug naar mijn geboorteland Afghanistan. Mijn doel was in de eerste plaats het wederzien van mijn familie en het ontmoeten met de studentes die via Stichting Ariana studiefonds voor Afghaanse vrouwen een studietoelage krijgen en uiteraard een ontmoeting met de mensen van het ECW.

Op weg naar Kabul

Zo, en nu zit ik hier in het vliegtuig waarin de piloot net aangekondigd heeft dat we precies boven de grens van Afghanistan zijn aangekomen.

Ik heb het gevoel dat ik herleef en het is misschien magisch en mysterieus maar ik voelde een heel sterke band, mijn hart begon hard te kloppen en het vliegtuig werd me te klein en te langzaam. Ik wilde snel landen om de bodem van mijn geboorteland te kunnen voelen, het is gek op dat moment begon ik het liedje Afghanistan Salaam (Hallo Afghanistan) te

zingen. Uiteindelijk was het zover. Ik was voor het eerst in 14 jaar daar op het vliegveld van Kabul (ik was een keer eerder teruggekeerd tijdens het Taliban-regime, maar toen ging ik naar Pakistan en was ik in een burka stiekem naar Afghanistan gegaan).

Aangekomen in Kabul wist ik niet wat mij overkwam. Ik was bang voor alles en iedereen. Ik wist niet wat ik met de situatie aan moest, moest ik me als een vrouw bedekken? Moet ik een hoofddoek dragen? Moet ik een lange jas aandoen? Van tevoren heb ik me goed geïnformeerd over het kledinggedrag van vrouwen in Afghanistan, maar toch was ik hartstikke zenuwachtig. Buiten op het vliegveld zag ik mijn familieleden, mijn vader, zus en broer. Eenmaal aangekomen bij hen was alles voorbij, in de armen van mijn vader heb ik alle rust van de wereld gevonden. Het was alsof ik nooit bij ze weg was geweest. Zittend in de auto onderweg naar mijn ouderlijk huis zag ik in de stad alle veranderingen, veel nieuwe gebouwen, nieuwe straten zodat ik nauwelijks kon bevatten dat ik in Kabul was aangekomen. Toen we bij mijn ouderlijke huis waren was het zo vertrouwd en dichtbij dat ik voelde dat er buiten dit huis geen wereld meer bestond (Ik werd er echter weer aan herinnerd dat mijn moeder overleden was. Dat is deze keer een echt feit, de vorige keer kon ik het niet goed bevatten, het is pijnlijk, maar ook de waarheid).

Voor mijn vertrek uit Nederland had ik de taak op me genomen om ECW van dichtbij te leren kennen.

Ontmoeting met Malika Qanih

Na dat ik in Kabul was gearriveerd heb ik de directrice Malika Qanih gebeld voor een afspraak. Het was meteen geregeld en ze klonk heel vriendelijk aan de telefoon.

Zo stond ik een dag later bij de deur van kantoor van ECW in Kabul. Voor de deur zat een oude man, de bewaker. Ik belde aan en de deur werd door een vrouw opengemaakt. Zij maakte thee voor de bezoekers van ECW. Zij heeft me naar het kantoor van Malika Qanih begeleid. Ik zag een vrouw van middelbare leeftijd, vriendelijk en enthousiast.

Het ECW is een organisatie die verschillende projecten heeft. Zij worden door verschillende landen over de wereld gesteund. Ariana is een van die projecten die haar het meest aanspreekt omdat zij het resultaat van hun werk meteen kunnen zien in de blije ogen van de studenten op de dag van de uitbetaling. Die nacht kan zij goed slapen.

Na een kennismakingsgesprek met Malika heb ik aangekondigd dat ik graag de studentes die van de stichting Ariana studiefonds voor Afghaanse vrouwen een studietoelage krijgen, zou willen ontmoeten en dat was ook heel gauw geregeld.

Ontmoeting met studenten

En nu zit ik weer in het kantoor van het ECW in Kabul met een heleboel jonge ogen van studentes op mij gericht. Ik voelde me zo klein, vergeleken met hen, ik was toch degene die het land uit was gevlucht en zij zijn echte heldinnen die alles, de oorlog, Talibaan en alle onrust in Afghanistan hebben overleefd.

Ik heb een heel warm welkom van ze gekregen waar ik sprakeloos van was.

Ik heb alle tijd genomen om naar hun persoonlijke verhalen te luisteren. Ze zijn nog zo jong en hebben zoveel meegemaakt. Pijnlijk was het om te horen

dat het verlies van een van ouders niet hun enige zorgen zijn. Ze hadden ook economische problemen en daar wilden ze wat aan doen. Maar wat kan een heel jong meisje in een Afghaanse cultuur doen waar mannen in alles voorrang hebben?

Zoveel meisjes zijn door de omstandigheden gedwongen in de prostitutie te werken of worden als kinderen voor geld uitgehuwelijkt aan een of andere man die veel ouder is dan zij. Dit betekent voor jonge meisjes het einde van hun leven, een leven dat eigenlijk nog moest beginnen.

Dankzij de hulp van Stichting Ariana en de donateurs kunnen ze weer naar school gaan en hebben ze grote plannen voor de toekomst. De ene wil arts worden en de andere natuurlijk rechter om voor de rechten van vrouwen iets te kunnen doen. En natuurlijk wil de andere niet achter blijven en wil onderwijzeres worden. Al die plannen van hen beloven een betere toekomst voor Afghanistan. Ze zijn vastberaden om hun school af te maken.

Parwana leek met negen broers en zussen kansloos omdat haar broers voorrang kregen boven haar en haar zussen. Parwana was doodop nadat ze uit Iran terugkeerden naar Kabul. Ze hadden geld nodig om hun huisje te kunnen opbouwen en met haar grote familie maakte ze geen kans om door te kunnen gaan met haar lessen. Zij moest iedere dag anderhalf uur naar school lopen door de sneeuw of door temperaturen van 45 graden. Er was geen geld voor de bus en dat moest ze voor haar andere klasgenoten geheim moeten houden, want naar haar zeggen begrijpt niet iedereen je. Haar familie wilde dat ze zou stoppen met leren want als ze zou toch trouwen en dan heeft ze iemand om voor haar te zorgen. Een klasgenote van haar had gemerkt dat ze iedere dag moe was en wilde de reden daarvan weten. Zij heeft haar het adres van het ECW gegeven. Nu een krijgt ze al een jaar lang geld van het ECW, iedere maand 40 euro. Zij gaat nu met de bus naar school en zij volgt allerlei cursussen, Engels, computer naast haar school les uiteraard. Ze heeft ook grote plannen voor haar toekomst, ze wil graag arts worden en

graag haar familie willen ondersteunen

Hosay's ouders zijn gestorven, zij woont bij haar tante. Zij durfde niet te dromen dat zij naar school kon gaan. Zij is nu heel blij en kan weer van een mooie toekomst dromen. Zij zit nu in de twaalfde klas van het lyceum, maar zij is vastberaden en druk bezig om universiteitopleiding te volgen. Zij volgt verschillende cursussen waaronder wiskunde, Engels en een computercursus om zich zelf te ontwikkelen. Op haar dagschema is geen ontspanning en rust te vinden. Ze wil eerst studeren, want Ariana is de kans van haar leven en dat wil ze niet zomaar verloren gaan.

Palwasch zit in het tweede jaar van Duitse literatuur. Tijdens het Talibaan regime zat ze thuis en kwam ze een paar keer per week ging zij stiekem naar les in het kantoor van ECW (dat tijdens het Talibaan regiem zogenaamd borduur- en naailessen voor meisjes organiseerde). Van een universiteitopleiding durfde ze nooit te dromen. Aan ene kant omdat de Talibaan dat had verboden en aan de andere kant omdat haar ouders veel te arm waren om haar te helpen. Haar ouders waren ervan overtuigd dat een meisje thuis hoort te zitten. Meisjes hoorden te koken, wassen, stofzuigen en andere huishoudelijk werk te doen en vooral hoorden meisjes een goede echtgenote voor haar aanstaande te zijn. Maar nu kan ze zeggen wat zijzelf wil en zij droomt van een kleurrijke toekomst en ze wil graag lerares Duits worden.

Kortom alle meisjes hadden moed en beseften heel goed dat ze de kans van hun leven moesten benutten. Omdat het land schreeuwt om geëmancipeerde, hoog opgeleide vrouwen kunnen deze meisjes studenten niet wachten tot ze hun doel bereikt hebben.

Nu kan ik (Fahima) ook met gerust hart slapen en ben ik gerust dat het geld van de donateurs aan Ariana goed terecht komt en ik wil ook alle mensen die de stichting steunen, dank betuigen namens het ECW, 39 meisjes en mezelf.

Ik kwam weer naar Nederland en als ik aan die tijd in Afghanistan terugdenk en aan al mijn ontmoetingen met de studentes in het kantoor van het ECW krijg ik een gerust hart net als een bezorgde moeder die haar kinderen goed bezig ziet en in goede hand en weet en stiekem ben ik hartstikke trots.
Fahima Zeman Hamidi

^Het zal pijnlijk en vreugdevol voor je zijn. Ik wens je alle goeds en een goed wederzien van allen die je daar na zoveel jaar terugziet en ontmoet. Dat zijn de woorden van Ruth de Kanter, de voorzitter van de Stichting Ariana, die ze voor mijn vertrek naar mijn geboorteland heeft geschreven. En nu, na een paar maanden, lees ik die woorden weer en ik blijf maar denken dat die woorden zo ontzettend waar zijn.

Mijn reis naar Afghanistan was aan ene kant pijnlijk en aan andere kant vreugdevol.

Pijnlijk omdat ik hartstikke bang was voor de veiligheid van mijn familie daar en omdat ik mijn bejaarde vader terug zou zien.

Pijnlijk, omdat daar nog steeds een hele lange weg voor de emancipatie van vrouwen te gaan is.

Pijnlijk, omdat je overal nog de restanten van de oorlog kunt zien, waar je met de oorlog geconfronteerd wordt en wordt herinnerd aan moeilijke tijden die je zelf meegemaakt heb. En pijnlijk ook omdat ik nog een beetje de cultuur en angst van het Talibaan regiem voel.

Maar het was voornamelijk vreugdevol omdat ik mijn vader, broer en zus na zo veel jaren weer terugzag, allemaal weer in eigen land, levend en gezond.

Vreugdevol om meisjes weer naar school te zien gaan. Zonder angst en zonder mannelijke begeleider durven ze nu de straat op te gaan.

Vreugdevol toen ik voor de eerste keer het kantoor van ECW binnen trad en de medewerkers daar met enthousiasme heb zien werken.

Vreugdevol toen ik de studentes van de Stichting Ariana had ontmoet en hun stille glimlach gezien had toen ze het geld in

ontvangst konden nemen dat zij voor hun verdere studie nodig hebben.

Vreugdevol, omdat die meisjes weer de kans hebben gekregen hebben om naar school te gaan. Ze worden niet meer uitgehuwelijkt om economische redenen en zij kunnen hun studie af maken, zij kunnen hun eigen mannetje staan.

Vreugdevol om een beetje hoop te krijgen voor een betere toekomst voor de vrouwen in Afghanistan.

En ik was hartstikke trots op Ariana, omdat ze fantastisch werk voor 39 meisjes in Kabul hebben verricht.

Uiteindelijk ben ik met een gerust hart weer teruggekomen in Nederland, waar ik mijn man en kinderen weer heb gezien en met een gerust hart tegen bestuursleden van stichting Ariana kan zeggen "petje af".

Financiële zaken

De Stichting Ariana heeft dit jaar in totaal **€17.100** naar het ECW overgemaakt ten behoeve van 39 Afghaanse meisjes studenten. Wij danken van harte de vele donateurs voor de ondersteuning van de 39 meisjesstudenten in Kabul. Een aantal donateurs heeft een notariële actie laten opmaken waarmee zij aangeven een schenking te willen doen gedurende vijf jaar. Dit bedrag kan als schenking in zijn geheel worden afgetrokken van de inkomstenbelasting. Ook dit jaar zullen een aantal nieuwe donateurs een notariële acte laten opmaken.

Wij danken eveneens voor hun giften:

de Stichting Bron van Leven,
de Stichting Elisabeth Stroeven,
de Elise Spijkman Stichting
de Stichting Westeinde
de Stichting Limburgs Kinderhuis
het Zorgcentrum Maastricht -West
het NCDO

Wij hebben **€1000** ten behoeve van het alfabetiseringsproject van ECW in Kunduz naar het ECW in Afghanistan overgemaakt. Het Zorgcentrum Maastricht-West heeft voor dit laatste project een schenking gedaan aan mevr Fahima Zeman. Het NCDO heeft toegezegd dit bedrag t.b.v. dit alfabetiseringsproject te verdubbelen.

De Stichting Ariana heeft een financiële buffer waarmee zij in staat is de studie kosten van 39 meisjes het komende jaar te garanderen.

Interviews met twee studenten

Hieronder geven wij twee interviews met studenten die onze secretaris Fahima Zeman in de zomer 2006 op het kantoor van het ECW in Kabul afnam

Parwana - Qulam Hassan.

Zij is 22 jaar oud. Ze zit op de 12de klas van Roghsana lyceum.

Ons leven was heel slecht voordat ik hulp kreeg van het ECW.

Wij waren met negen kinderen thuis en we konden niet allemaal naar school gaan, omdat wij de schoolkosten niet konden betalen. Toen ik via een andere leerling, die ook hulp krijgt van het ECW krijgt iets over het ECW hoorde, heb ik mijn verhaal naar ECW geschreven en zo heb ik ook wat hulp gekregen.

Voor die tijd ging ik iedere dag lopend naar school en het duurde zo'n uur totdat ik op school was en dan was ik veel te moe om te gaan leren. Kortom we hadden daarvoor economisch problemen.

Nu hebben wij minder problemen. Ik heb minder last van stress en kan met gerust hart met de bus naar school gaan. Nu kan ik goed leren. en bovendien kan ik ook iets nieuws in mijn leven kopen en van genieten.

Ik wil in de toekomst rechten gaan studeren, In Afghanistan worden de rechten van mensen en vooral van vrouwen geschonden en ik wil daar voor vechten en mijn best gaan doen. Daarnaast wil ik natuurlijk trouwen en kinderen krijgen.

Ik vind biologie en handwerk heel leuk, ik heb een klas voor handwerk opgericht en daar ben ik trots op. Ik ga tegenwoordig samen met mijn vriendin naar school. De bus kost zes Afghani en een brood kost ook 6 afg. Ik heb dagelijks 6 lessen en ieder uur duurt 35 minuten. We hebben heel goede leraren en ze helpen ons enorm veel. Ik heb interesse om met Afghaanse meisjes in Nederland te corresponderen en daarom

wil ik brieven via Malika naar Nederland sturen.

In mijn leven lijken dagen en maanden veel op elkaar, nu ben ik bezig met mijn lessen en in de toekomst wil ik mijn levensstijl veranderen en ook meer tijd voor andere dingen vrij te maken.

Benafsha.

De naam van haar vader is Mohamad Mehdi. Ze 18 jaar en zit in de 8^e klas van de Lisbum Dehdana school

Benafsha is pas terug uit Iran. Haar vader is werkeloos. Toen ze pas terug waren in Afghanistan hadden ze geen huis. Nu hebben ze een huis gemaakt en wonen ze daar. Haar vader had vroeger een goede baan en haar moeder was een lerares, maar tijdens het Taliban-regiem waren ze beiden werkeloos en vluchtten zij het land uit.

Na haar terugkeer heeft ze via de burens gehoord van de Stichting Ariana. Zij heeft een brief geschreven, is aangenomen en ze krijgt sinds een jaar financiële hulp. Haar vader heeft nu los werk en haar moeder is weer lerares en Benafsha wil graag dokter worden.

Na haar opleiding wil ze weken, trouwen, kinderen krijgen en haar kinderen goed opvoeden. Ze is heel goed in koken en ze vindt wiskunde (science) heel leuk.

Ze is er trots op dat ze naar school mag, omdat dat tijdens het Taliban-regime niet mogelijk was. Nu gaat ze samen met haar twee zussen naar school. Ze voelt zich verantwoordelijk voor haar twee zussen en haar twee broers.

Ze heeft elke dag 6 uur per dag les.

Naast school gaat ze ook naar computer cursussen en dat vindt ze heel leuk. Ze hebben op dit moment helaas geen computer in huis. Ook is ze bezig met het leren van de Engelse taal.

Zij is overigens ook geïnteresseerd in het corresponderen met Nederlandse en Afghaanse meisjes.

Haar dag ziet er als volgt uit:

5:00 : Wakker worden en bidden
6:00 : Naar cursus Engels
7:00 : Terug naar huis
10:00 - 11:00 : Cursus computer

11:30 - 13:00 : Terug naar huis om te eten en zich voorbereiden op school
13:00 - 16:30 : Naar school
17:30 : Thuis haar moeder helpen
Tot 23:00 : Huiswerk en voorbereiden voor de volgende dag en slapen
In het weekend gaat ze op bezoek bij familie.

Fariha Nedjrabi

Na twaalf jaar ben ik in 2004 naar Kabul gegaan en ik zag er veel veranderingen. Veel gebouwen waren beschoten of helemaal verwoest door de oorlog. Vrouwen droegen burkas en waren bang om naar school of naar hun werk te gaan. In de zomer 2006 ben ik weer naar Kabul gegaan om familie te bezoeken. Ik heb er grote verschillen gezien, er zijn mooie moderne gebouwen gebouwd, de mensen voelen zich vrijer, veel vrouwen durven zonder burka naar hun werk of naar school te gaan of gaan de straat op om hun familie te helpen van de armoede af te komen, er is minder kinderarbeid. Maar toch is er veel armoede in Afghanistan. Er is meer democratie, de vrouwen hebben stemrecht in de verkiezingen, er is een grondwet, er zijn verkiezingen geweest voor de president en het parlement. 30% van de vrouwen is lid van het parlement. 400.000 kinderen hebben de kans gekregen om naar school te gaan en 25.000 konden naar de universiteit om een diploma te halen en kunnen zo de opbouw van Afghanistan steunen. De drukkers hebben de vrijheid om in de krant te schrijven over verschillende dingen waar vroeger niet over geschreven mocht worden. In Afghanistan verandert de situatie langzaam in de goede richting. De mensen in Afghanistan willen in een land in vrede en veiligheid wonen met democratische rechten en zij en willen niet dat er nog een oorlog gevoerd wordt.

Wijzigingen in het bestuur

Na 3 jaar samenwerken hebben Nazifa Naron, Annemiek van der Helm en Fahima Zeman het besluit genomen uit het bestuur van de Stichting Ariana te willen treden. Het bestuur van de Stichting Ariana

dankt hen van harte voor alles wat zij voor de Stichting gedaan hebben. Mede door hun inzet zijn er zonnestrallen gebracht in het leven van 39 meisjesstudenten in Kabul. Wij verwelkomen Faria Hemmat, Marca van Wijk (projectmedewerkers) en Anne Lewerissa en Marina Ivelva (1^e en 2^e penningmeester) en hopen dat wij even prettig en inspirerend met hen zullen samenwerken als met de uittreedende leden.

Donateur worden?

U kunt het werk van de Stichting Ariana ondersteunen door

- **individueel** een donatie te storten liefst via een machtiging

U kunt ook een student adopteren en

- **samen met familie, vrienden of collega's** een maandelijks bedrag van 40 € bijeenleggen.

U kunt ook u gift van minimaal 120 € per jaar gedurende 5 jaar **via een notariële akte** vastleggen waardoor u het bedrag geheel van uw belasting kunt aftrekken. Wij willen dit graag voor u regelen. Wilt u daarvoor contact met ons opnemen.?

Stichting Ariana
Studiefonds voor Afgaanse vrouwen
postgiro **82.45.118** Maastricht

Postadres: Centrum voor Gender en Diversiteit

Postbus 616

6200 MD Maastricht

E-mail r.dekanter@cgd.unimaas.nl;

E-mail ariana_afgha@hotmail.com

www.stichtingariana.nl

Kamer van Koophandel Z-Limburg nr. 140.78.50

